ט שנת קמיה כרב הרייף ורמבים נפית היי והתוספות שם: י טור בשם רבי יוסף: ב שם התודבי ושמייג לא הביא! אלא דברי ריים: ל תשובת הכאיש וכלל כי סימן כי) ורייו במיים: כל שבת קמיה: ב שם כשמותל הלייף ורמביים בשת בל וריד נמיח: מ שכם קרותה: ג ש כת במתוח הריד ורמנדים נפרק כיל היינ: ס הרידף בשמו וכרני יומנן: ע נית יוסף ממשמעות הגמתל שם: ע נית ויסף ממשמעות הגמתל שם: ע נית בייתח: ע הריך שם ורוב הפוסקים: ק עור בשם לפי הבוני: ר שם וכן מתנן המוספות הבוני: ר שם וכן מתנן המוספות יהרח"ם שם : ש שם נשם בעל התרוחות

לבושי שרד ש"ע ס"ר (°) מותר לשבר. ע' שרית כניי פי ני די: רוציאו יינס כמו בשלג בס"ט: ג ו. מותר לשתותו. כיון שנתרסקו מבע"י (מרדכי ב ב"ין: ה ז. ואינו ראוי לאכילה. ה"ל כבורר אוכל מתוך פסולת [טור]. ולפת"ש סי ר"ב ובי"ד סי' (מ"ד) [קכ"ג] דאין אנו בקיאין איזה מקרי בוסר ולכן כתב רמ"א כל זמן שאינו ראד לאכילה אסור וה״ה בשאר פירות שאינן ראדים לאכילה אסור

לסחטן למימיהן. כתב הע"ש דיש להחיר לסחוט לנורך אותו סעודה כמ"ש בסיי שי"ט כו' ע"ש. ול"נ דלח דק דחטו מי שרי לעשות מלאכה כדי לאכול לאלתר וכ"כ הש"ג פ"ז דשבת אלא הטעם בבורר בידו לאכול לאלתר לא מקרי ברירה דהוי דרך אכילה וכן הטעם במחתך לאכול לאלחר כמ"ש סי' שכ"ח סי"ב ע"ש בב"י ולהכי בקנון ותמחוי אסור לברור אפיי לאכול לאלתר וכן פסולת מתוך האוכל אסור ומכ"ש דחסור לסחוט בוסר. מדע דהח כתב הר"ן טעמה דחסור חליבת עו משום בורר אוכל מתוך פסולת אטו יהא מותר כדי לאכול לאלמר א"ו כדאמרן ודבר פשוט : ו ח. דימונ"ש. ציון שאין דרך כלל לסחטו לנורך משקה אלא לנורך אוכל הוי כשאר פירות עמ"ם ס"ה ואפי נוהגין לסחטו לתוך מים לשתות שרי כיון שאין דרך לשתותן לבדו [ב"י]. ולימנ"ש הכבושים במלח דינס ככנשים ושלקות עס"ו: ז מ. כבשים ושלקות. דכיון דמ"ל למימיהן למ ה"ל מפרק כלל ול"ד לזיתים וענבים דרוב העולם סוחטין אותן למימיהן. ואם לריך למימיהן אסור [אע"ג] דשאר פירות מותר לסחוט אפי׳ למימיהן דאין שם משקה עליו משא״כ הכא דהיה שם משקה עליו מקודם: י. שיש בה אוכל. דמשקה הבא לאוכל הוי כמפריד אוכל מאוכל וה"ה לתוך המוריים דהוי מאכל [סמ"ק] אבל לתוך משקין אסור: יא. אוכל אסור. עמ"ם סט"ז דלה כע"ם וכ"כ הוא בעלמו שם וסתר דבריו: ח יב. דג לצירו. למו משקה הוא אלמ אוכל וכן שלקות [רש"י] ואפ"ה אסור והיינו כיון שהיה שם משקה עליו מקודם משא"כ בשאר פירות עמ"ש ס"א ורי"ן

כתב דדג לצירו מותר לקחטו ול״ע ליישב דבריו: ט יג. נותן הוא. משמע דלרסק בידים אסור אבל הרמב"ן והר"ן והרמב"ם והמ"מ כתבו בשם התוספתא דאפי לרסק בידים לחוך הכום שרי דטעם האיסור שמא יסחוט פירות העומדין

למשקין וכיון שנתערב במים לא גזרו ועסי"א: יד. הניחם בחמה. ולפי מ"ש רמ"ל בסי שי"ח סעיף י"ו גם הכל אסור משום נולד אל"כ הוא מעורב במים [ר"ן]: י מו. לשבר הקרח. וגדולה מזו אמרו שובר החבים לאכול גרוגרום [מרדכי ספ"ד 7] ועסי שי"ד. ונ"ל דבנהר או באר אסור: יא מז. שלא יהא מרסה. כו׳ הוא דברי הכל אלא שם יש גם כן פלוגתא ומאן דאוסר כאן כ"ש שאוסר שם ובאמת לא היה צריך רמ"א לזה כיון דכבר קי"ל לקולא כמ"ש: ט (ז) כדי שיוובו מימיו.

למשוך מהם ולשתות ואפילו לא נתן מים והיין מתמצה ווב מאליו ו מותר (י) לשתותו:

ד ° ט מותר לסחום אשכול ענבים תוך קדירה שיש כה תבשיל כדי לתקן האוכל דהוי ליה משקה הכא לאוכל וכאוכל דמי אבל אם אין בה תבשיל אסור: ה ' יש מי שאומר דהוא הדין לכוסר שמותר לסחפו לתוך

כ ור"ת אוםר ככוםר (ד) הואיל ז ואינו לארי האוכל (ח) לאכילה (טור):

ן (ה) ל מותר לפחום ה (ש) לימוני"ש:

מ לסחום ב כבשים (פי פירות ומיני ירקות המונחים בחומץ ובמלח כדי שלא יוקבו) ושלקות אם לגופם שאינו צריך למים ואינו סוחשן אלא לתקנם לאכילה אפילו סוחש לתוך קערה שאין בה אוכל מותר ואם צריך למימיהן מותר לסחום לתוך קדירה י שיש בה () אוכל אכל אם אין בה יא אוכל י אסור (ו) (יל) ולר"ח י כל שהוא צריך למימיחן חייב חשאת אפילו סחש לקדירה שיש כה אובל ולדגריו הסומט אשכול לקדירה נמי אסור (טור):

ח ש הסוחם יב דג לצירו דינו כסוחם ככשים ושלקות למימיהן:

פ השלג והברד אין מרסקין אותם דדייבו לחתיכות דקות (ז) כדי שיזוכו (יג) מימיו אכל יג גותן הוא לתוך כום של יין או מים והוא נימוח מאיליו ואינו חושש צ וכן אם יד הניחם (יג) כחמה או כנגד לשברם המדורה ונפשרו מותרים:

(ה) (°) ק מותר מו לשבר (יד) הקרח בדי לימול מתחתיו:

יא ימול ידיו במים שיש בחם בחם ימול ידיו במים שיש בחם יא ימול ידיו במים שיש בחם שלג או כרד ואם ישול יוהר שלא ידחקם בין ידיו מז שלא יהא (טו) מרסק:

יב ש יש ליוהר שלא ישפשף (מ) ידין (^(ח) במלח: יג י דורם שלג (י) ברגליו ואינו חושש:

°ע׳ רדב"ז ח"א ס"ה עסי׳ שכ"א ס"י °°עסי׳ שכ"ד

דבטל כאן ולא הוי דשיל"מ אפרי באלף לא בטיל דה"מ באיסור שהיה ניכר מחלה בעין משה"כ כזה דתכף שילה ממנו נתערב ונתכטל בהיתר: ה (ד) הואיל ואינו דאוי לאבילה. ממילה הוה כצורר אוכל מתוך פסולת כ"כ הטור נשם ר"ת וח"כ אם רונה לאכול לאלתר אותו דבר שפוחט לתוכו הכוסר מותר כדלעיל סימן שייט לענין בורר: ((ה) מותר לסחום לימונ"ש.

כתב בייי שבמלרים נוהגין בשבת לסחוט לימונ"ם לתוך מים שנתנו בהם לוקר לשתות לתענוג ולא ראינו מי שמוחה בהם כו׳ עכ״ל. והאריך קלת בטעם ההיתר והעיקר הוא כמ"ש ב"י אח"כ בשם ש"לו דיעה אחרונה דכ"ע ידעו דלמחק אוכלא עביד ולא לצורך משקה כו' וה"נ בזה אינו מכוין רק לתת טעם במים. ודעבין לסחוט תפוחים נ"ל דחותן שסוחטין כדי לרכך התפוח כדרך שעושין אם התפוח קשה דשרי דהוה כמו למחק שזכרנו בסמוך גבי רמונים. ואע"ג דאיתא בגמי שיש יין תפוחים וח"כ יש לגזור אפילו בזה אטו סוחט להוציא יינו כמו שגורינן גבי רימונים לרש"י דלעיל וכן השוה אותם הב"י לעיל סימן זה, מ"מ נראה דלא גזרינן בתפוחים כיון דכבר ראינו בגמ' פרק חבית שחלוי במנהג המקומות אם עושין משקין מן הפירות כדאמרינן מי דמי ערבי׳ אתרא ודבי מנשי׳ בטלה דעתו כו׳ וכן קבע ב"י להלכה שכת' ח"ל מיהו ה"מ כשדרך בני המקום ההיא לסחוט להוציא מימיו כו', וא"כ במדינתנו שלא נשמע כלל לעשות יין תפוחים אין לגזור עבורו ואמרינן מסתמא סחיטת תפוחים הוא לרכך ואע"ג דשותה מה שיולא ממנו מ"מ לא נתכוין בסחיטה לכך כיון שאינו עומד לכך. ואם התפוח מבושל וסוחט שינא מתנו פשיטא דשרי דהא סחט כל האוכל ממנו ולא להוליא מימיו ממנו כנלע"ד: ז (ה) ולר"ח כו' אפי' כחם לקדירה כו'. דס"ל דלא קי"ל כר"ח דאמר חולב אדם לתוך הקדירה שיש בו מאכל אלא אפרי בי"ט אסור כמ"ם כל זה ברי"ף והרא"ם2

רכי אמר

נגבים לתוך לתוך לתוך לתוך מוכל מוכל ברה מוכל

त्यं श्रीत के विष्यं विक्रित्र के विक्रिया विक्रिया विक्रिया विक्रिया

אלא שהם חולקים דקי"ל כר"ח דחולב אדם בי"ט לתוך הקדירה דמשקה הבא לאוכל הוה כאוכל. ויש לתמוה על הש"ע שלא הכריע כאן ובסי תק"ה גבי יו"ט הכריע כרי"ף דמותר לחלוב לתוך האוכל ולא הביא כלל דעת ר"ח ור"ת ³ האוסרים וא"כ כאן אפי לכתחלה סוחטין הכבשים והשלקום להוציא מימיהן לתוך האוכל. ומ"ש רמ"א כאן ולדבריו הסוחט אשכול לקדירה נמי אסור הוא ל' תמוה דמאי נמי דקאמר דק"ו הוא דהא ענבים חמירא טפי לד"ה דאפי ביצאו מעצמן אסורין משא"ר בכבשים ושלקות ואם כן פשיטא דאסור אפיי לקדירה. ונ"ל דלא קאמר ל' נמי אלא אדברי הש"ע כלומר דל"ת מ"ש בסעיף ד' דמותר לסחוט אשכול

דקא מוליד בשבת ודמי למלאכה שבורא המים הללו. וכתב ב"י דוקא שמרסקו בחתיכות קטנות כדפירש"י אבל לשבור חתיכה ממנו שרי ואפי" אם יזובו קלת מים על ידי זה דלא נמכוין לזה ועוד שהולך לאיצוד: י (ה) מותר לשבר הקרח. שהרי אינו בורא מים כזה ואי משום שבירת הקרח הא גדולה מזה מצאנו שובר אדם את החבית בשביל גרוגרות כו': יב (ב) ידיו בפלח. לפי שנימוח והוה נולד כ"כ בטור בשם בה"ת 1 ועמ"ש סי' שכ"ו סק"ג ומשמע דמותר להשליך מלח במים ואח"כ נוטל ידיו מהם כמ"ש גבי שלג וברד רק שיוהר שלא יהי אסור מחמם מי מלח המכר בסימן שכ"א: יג (י) ברגדיו ואינו הושש. נראה דאע"ג דא"א שלא יהי נימוח והוי פסיק רישיה מ"מ לא גזרו בזה כיון דא"א להזהר מזה בימות החורף דכל הארך היא כך מלאה כפור וגליד והמנעלים הם לחים ונימס השלג שם:

דיכולים לשרות למוקים וכיולה כהם לעשות שתים ולה דמי למ"ש הרמב"ם פ"ה מהלכות שבת דחסור שריית העים ושעורים ע"ש: ג (ו) דשתותו. כיון שנתרסקו מבעו"י. ב"י מרדכי: ה (ה) דאבוד. ממילה היי בכורר רים ע"ש: ג (ו) לשתותו. מיון שנתרסקו מפטי"י. צ"י מרדכי: ה (מ) האבוד. ממילא הרי ככורכי פסולת טור. וה"ה בשאר פירות שאינן רארים לאכילה אסור לסומטן למינויהן מ"א. וכתב הט"ז דלפי זה מונג מתוך נשונת עוד. זהים בשנת שירוע שהים אורים המכים בשנת בשנת במיע לעון בורר ע"ש וכייר העו"ש דים להחיר לסמוט לצורך אותו סעורה עיים, והמיא חמה עליהם דאטו מי שרי לעשות מלאכה כדי לאכול לאלתר דים להחיר לסמוט לצורך אותו סעורה שיים, והמיא חמה עליהם דאטו מי שרי לעשות מלאכה כדי לאכול לאלתר וכייב השייג פייד דשבת אלא הטעם בצורר בידו לאכול לאלחר לא מיקרי בריבה דקרן אכילה ולהמי בקנון אסור לברור אפילו לאכול לאלמר. וכן פסולת מתוך האוכל אסור אפיי לאכול מהתנהיי משהי לפרול שבים לחשב להענה. זבן שסוכם מתוך החוכל חסור חסיי להסול נחלקה מתכים דחסור לסחוט בוסר ע"ש. ועיין יד ההרן: 1 (ש) ""ישונד"ש. מיון שאין דרך כלל לסוחטן לזורך משקה אלא לזורך אוכל הוי בשלה פירוח עיין מייא ס"א. ואפר נוהגין לסחטו למוך מים למתוחו שרי כיון שאין דרך לשחוחו לגדו ביי. ולימוניש הסנושים במלה דינם ככבשים ושלקות עיין סעיף ז' ולענין לסחוט תפוחים נייל דאותן שסוחט לאלמר ומכ"ש דאסור ב". הימורים הפכוסים כמנות דינם כנכטים ושמות ע"ן ספיף ו" ופעדן נשמוע מסוחים כ"ב דסומן שטוחש כדי לרכך התפוח כדרך שטושין אם התפוח קשה דשרי דחרי כתו למתק כמ"ש בס"ק כ". ואע"ג דשותה מה

אפרי. ממשים שמהלסקו בעיש עמילו: ד פיתר. כפי הלשבה קלי ועיש מומי: אבל. שם לזכל לח כרי: ד יש בר. מעשם גיעל: ורית. ממילו מסט עור ומעשם זה פי הל החולב עו בייע ממים מומי דיה חולב כרי: ד בותר. כמיש במילו עמילו: "שהום. כשחולל החול מילמי מלישול ועי בריף: בחרר לבחום לתוך. כמיש כסיד. הרייף שם: ולהיח. כריי דקריל כוחמיה עב הב השמולל:

בחמה. דהא באמת אפר לכתחלה שרי כדלעיל שר שריח ספריו:

והכא מתיר לסחוט לכתחלה: ואם למימיהן אסור אע"ג דשאר כו". כל"ל: דהיה שם משקה עליו מקודם. והכא מתיר לסחוט לכתחלה: ואם למימיםן אסור אפ"ד באחר כו". כל"ל: דהים שם משקה עליו מקודם. לכן מתיר משאר פיוע היים וענדים יש בהן איסור תורה מיון דרוג העולם מחירים און והמשקה גדל בהן. והתום כי כ"ש דמן החורה אינו הייב כ"א על דריכת ויתים העולם מחירים און והמשקה גדל בהן. והתום כי ה"ע דמן החורה אינו חייב כ"א על דריכת ויתים העולם מחיים היים לכ"ק יב") זג כו' וכן שלקום רש"י. ר"ל דרש"י כ"ב לשניהם החייע לדג ועלקות חד טעמא דלאו משקה הוא אלא אוכל: ור"ו כ" כו' ול"ע לישצ דבריו, אין קושייתו על רייו ועלקות חד טעמא דלאו משקה הוא אלא אוכל: ור"ו כ" כו' ול"ע ליצ"ד ברייו, אין קושייתו על רייו מודברי רש"א להמיניה בי שהבדר ושלג לתינויהן הן עותדים עב"ל הר"ן: וריון שמשערב כמים לא גורו. אע"ג דבס"ק י אוכר לתוך משקין ל"ל דבדר ושלג לתינית הוב"ת מ"ו אושל שבר כו' ג"ל דבנה או כאר אור. אע"ג דבס"ק י אורכ לתוך משקין ל"ל דבדר ושלג עדילה ממשלה מ"ו של שור הר"ל לפיד המרדכי דתלה ההיתר והביא ראיה מתורת כל ואפור כמ"ש מ" שי"ד ואם סעיף וי ושם ה"ד וה"ה כלי התחורה בלי התחור שלי וחבר לתיום שר"ד. אבל בספר ח"ש שי"ד וה"ה מקוה וה"ה כלי התחור אבל וברד נוד החות או חדובה להחוד בהיו וה ביוו הבים להיו שלי וברד נוד החות או חדובה להחוד בהיו וה ביוו ביוו בהיוו הבים להיו של וברד נוד החות או חדובה להחוד בהיו וה ביוו הביוו הבים להיו של וברד נוד החות או חדובה להחוד בהיו וה ביוו הביוו הביוו הבים היוו הבים היוון בכ"ש היוו הבים היוון הבים להיו בביוו הביוו הביוו הבים היוון הבים להיוו ברביו הביוו הבים היוון הבים להיוו ברביו הביוו הבים היוון הבים להיוו של היוום ביוון הבים להיוו ברביו הביוון הבים היוון הבים להיוו ברביו הבים היוון הבים להיוון הבים היוון הבים היוון הי

קטנות אבל לשבור התיכה תמנו שרי ואפי׳ אם חוכו קלת מים פיינ זה דלא נתכורין לזה ועוד שהלך לאיבוד:

קסים הכל נשכור הקיבה חמנו שר וחפיי הם חונו קלם מים ע"י זה דגח נתסודן מה ועוד שהכך נחיבוד:
("ג בחשה" ולפי מה שכתב רמ"א בפימן ש"יה קטיף ע"י גם הכא אפור משום עולד אא"ב הוא מעורב במים.
ר"ן מ"א: " ("ך) הקרה. שהרי אינו צולא מים בה וא משום שבירת הקרם הא גדולה מו מואטו שובר
לדם את החבית בשביל גרוגרות וכו' מרדכי ועיון סימן שי"ד. ונ"ל דצוהר או באר אלה אחר. מ"א: "אן (טו) מרשב,
ע"ן מ"א דאפילו לרסק שרי ע"ש ס"ק ""ג: "ב (טו) במדה. לפי שנימוח והוה עולד וע"ן סימן שר"ו משות דמוחר להשליך במים ואמ"כ נועל ידיו מהם כמ"ש גבי שלג וברד רק שיחה שלא יהיה אפור מחמת מי מלח

יא הדלה מילה שילה שימי מכים אמר ופלית ג"ב פלייהו נאשמות איש והכריף כי דאין ואיה פיש: "לו זכן לשיטה הרשכיה אשר יה הנוש וכפי פירושו משום שמא ישהוט ואיש אשר אלפור אלא בידים וראיה ממש מי כי אשה שהה כה כר ותחם שמן הוא קרום ועי מי שייא סט"ו ועמ"א: "ל שותר. דלא אקרו אלא כדי שיונו מיומיו אכל בלא"יה שרי: "לב יש בר, מעשם הגיל: "לג הורם. עס"י: הגהות לא נקט אכל ט בשו"ע הניחם בחמה. לה ידעתי המחי נקט למון דיעכד. ולה

(ס"ק ז) ואינו ראוי כו' ולכן כ' רמ"א כו'. דאין שיעור בוה בגדלות או בומן דאין אנו בקיאים בוה אלא תלה (ס"ק ז) ואינו ראוי כר זולכן ל' רמ"א כר", דאין שיעור מה בגדלות או מותן דאין אנו בקואים כזה אלא תלה הדבר כ"ן שאינו ראוי לאמלה ולא בקראת שם בוסר והא דאסור משום דהו כבורר כי אע"ג דע"כ גם הדבר כ"ן אול דוכל מה"ע מנאלר סי ר"ב דעל הבוסר מברכים בפה"א ואם לא היה אוכל לא היו מגרכים ניון אול אול לל היותר שהכל אלא שאין תכרכים ב"פ הען דיון דעדיין לא היי גמר פרי מ"מ לענין ברירה מיקרי פאולת לגבי איכל: ל שאין תכרכים ב"פ הען דיון דעדיין לא היי גמר פרי מ"מ לענין מנואר דביד מותר לצורך אותה סעודה: ור"ל כש"ג על מ"ש הר"ן בטם הרשב"א להמיר לתחון ירק תכואר דביד מותר למו שהותר בדריה לאורך הוחה משוה אותר מו שהותר ברירה לאורך אחתה מע"ג דרה"ג אסור משותן מ"מ לאכלו לאלתר מתר כמו שהותר ברירה לאורך אחתה בריר לאחת ברירה לאורך הוא הוו בריר משותן מ"מ לאללו לאחר וברירה שאני דדרך אמלה ברך ולא היי צורך לאלתר וברירה שאני דדרך אמלה ברך הנ"ל היי בושר שהיי ש"ג ווה לאה ביו בושר שהיי שוני שותן ור"ב הרב" שהיי שוני שהיי שהיי שהיי באור של אביר של אור שדרך מלקא לתחכו הה"ל לאה כ" מ"א דגם בעותן ו"ל אכו של הוו מאכלו בתחיםת גדולות או קטונות: שדע האם הוו הוא הוו הוו מוסר כ"ל בושר און הבחתה כ"א גונח משום ל"בר"ל בכיו תן הבחתה כ"א גונח משום ל"בר"ל ברין בכיו תן הבחתה כ"א גונח משום ברר"ל בר"ל בכיו תן הבחתה כ"א גונח משום ברר"ל ברין בריים בריי בותר בריים בריים בריים ביו מון הבחתה כ"א גונח משום ברר"ל בריים בריים